

ÚNOS

Démon ve tvaru obřího štíra zaryje žihadlo ženě do očí. Když vypadnou z důlků, naklade do nich vajíčka a pak se jeho oči v téměř lidské tváři dívají, jak se vajíčka klubou a svíjející se červi se cpou masem.

Další démonická stvůra – vypadá jako roztomilý králík, až na to, že má na zádech odporný hrb – vyvrhne zvratky na nějakého muže a jeho dvě děti. Kyselina zasyčí a rozpustí je až na kosti.

Třetí přísluhovač Demonat pronásleduje letušku. Tenhle démon má tělo kluka, ale k němu hlavu větší než hlava dospělého, na ní paruku z živých vší a v důlcích mu místo očí hoří plamínky. Kromě toho má ve dlaních dvě tlamy. Zuby v obou vztekle cvakají a on se žene za ječící dívkou.

Řvou všichni lidé, co v letadle jsou, až na ty, kteří jsou už zabiti, ale Lord Lítost, pán démonů, to slyší jako sladkou hudbu. Vznáší se nad uličkou, ústa křiví do smutného úsměvu, rudé oči vypadají nepřítomně. Několik z jeho osmi paží sebou pocukává do rytmu s křikem, jako kdyby dirigoval orchestr. Pak se jeho pohled zase zaostří a ustálí se na mně.

„Neměl jsi mě ponížít, Grubitschi,“ prohlásí Lord Lítost; ještě ho nepřešel vztek za to, že jsem ho porazil v šachu. „Měl ses bít poctivě, zachovat věrnost duchu zápolení a zvítězit nebo prohrát pouze podle skutečných zásluh. Úplně jsi mi šach znechutil. Po mnoho století to by můj jediný další zdroj potěšení. Teď se můžu bavit jen agoníí a mučením lidí.“

Pomaličku letí uličkou ke mně, cáry tkání, které má místo nohou, se vznášejí pár centimetrů nad podlahou. Maličcí hádci v díře, kterou má místo srdce, se svíjejí a nenávisťně syčí a plivou po mně jed. Z mnoha trhlin ve světle červené kůži prýští krev. Otvory nad horním rtem – nos nemá – se zlověstně chvějí, kdykoli nasaje pach děsu od cestujících odsouzených k záhubě. Tmavorudé oči se poulí morbidní rozkoší. Napřahuje všech osm paží. Některýma znetvořenýma rukama se cestou letmo dotkne hlav a tváří lidí, jako by jim obscénně žehnal. A ta bělovlasá, růžovooká zrádkyně, albínka Juni Swanová, stojí za ním a klidně se usmívá.

Nějaká žena pevně svírá dítě, padne před pánem démonů na kolena a vzlyká. „Prosím!“ vykřikne. „Nechte moje dítě. Mějte slitování. Nezabíjejte ho. Prosím vás!“

„Nechte maličkých přijít ke mně,“ ucedí Lord Lítost rouhavě a třemi pažemi si chlapečka vezme. Pohladí ho po obličeji a on se zasměje. Lord Lítost ho podá Juni. „Pro tebe, moje bílá labuti.“

„Jsi až nadmíru laskav, můj pane,“ usměje se ona a pak dítě políbí.

„Ne!“ vykřiknu. Ale je pozdě. Za chvíli už Juni odhazuje stranou zešedlé ostatky dítěte, ze kterého vysála křehký život. Jeho matka se dusí vzlyky, třesí oči nevěřícností a hrůzou. Lord Lítost se skloní, nadechne se jejího smutku, spokojeně vzdychne, pak se sune dál a nechává ji menším démonům.

Strachem se mi dělá zle a couvám před blížícím se pánem démonů. Za mnou je několik řad prázdných, protože ostatní cestující utekli do zadní části letadla. Lord Lítost si potichu zabrouká. „Konečně ses pohnul. Už jsem si myslel, že s tebou dneska nebude žádná zábava.“

„Nech je na pokoji,“ zavrčím a ruce se mi semknou do třaslavých pěstí. „Chceš mě, tak nech ostatní jít.“

„To nemůžu udělat, Grubitschi,“ vzdychne Lord Lítost. „Moji fámulové mají hlad. Slíbil jsem jim, že se nasytí. Přece bys nechtěl, abych porušil slovo, že?“

„Můj pán dodržuje sliby vždycky,“ uchechtne se Juni.

Zadívám se na ni. Kukačka v hnízdě, kukačka s bílou tváří, ale černým srdcem. Chovala se jako moje matka. Měl jsem ji rád. Dovolil jsem jí, aby mě ukradla Dervishovi. A ona proti mně celou tu dobu spřádala intriky. „Ty zmije!“ vzlyknu. „Co jsi sakra zač, démon v přestrojení?“

„Takovou čest nemám,“ odpoví nafoukaně. „Jsem pouhý člověk jako ty. Vlastně, i když se ti tomu asi nebude chtít věřit, pocházím ze stejného širšího rodu jako ty. Ale na rozdíl od tebe a toho tvého pitomého strýce jsem se rozhodla sloužit těm, kdo jsou větší než my, místo abych s nimi vedla marné boje.“

„Prodala jsi nás!“ vykřiknu. Pak se mě ale zmocní zmatek. „Jenže... pořád to nechápu. V Massagre, když jsme se snažili uniknout démonům, jsi nám pomáhala.“

„Kdepak,“ usměje se. „I to bylo všechno jen naoko. Když jsem kdysi s Davidou Haymovou přijela k vám domů, použila jsem magii, abych Dervishe přesvědčila, že má jet do Massagre a vzít tebe a Billa-I s sebou. Při natáčení jsem si měla získat vaši důvěru. Vytáhla jsem z vás vaše tajemství, abychom je mohli použít proti vám.“

Hrála jsem si s vámi jako kočka s myší,“ vytahuje se dál. „Uvěřili jste mi, že patřím k té vaší ubohé partě, že jsem spojenec, kterému se dá věřit. Nechala jsem vás spřádat plány na útek, a pak je dokonce i provést, protože by bylo mnohem šťavnatější, kdybyste padli na dohled od svobody. Ke konci, těsně před

tím, než jste prorazili bariéru, jsem se chtěla odhalit a předat vás svému pánovi. A udělala bych to, nebýt toho, že...

„Že tě náhodou omráčili.“ Zajíkl jsem se, když jsem si vzpomněl, jak ji ve smrtelné křeči praštil ten umírající démon.

Juni zahořkle přikývne. „Když jsem se probrala, bylo již pozdě. Už jsem jen umlčela Chudu Soola, protože o mně znal pravdu, a pak jsem odešla za svým pánem, plánovat další kroky.“

„Neměli jsme v úmyslu udeřit tak brzy,“ vložil se do toho Lord Lítost. Zastavil se tři metry ode mě, vychutnává si pohled na to, jak stále víc chápu, že jsme byli zrazeni. „Vycítil jsem v tobě magii, i když jsi ji mistrovsky skrýval. Nechtěl jsem přejít do útoku, dokud nebudu přesně vědět, co mě čeká. Pak ale měla Juni vidění.“

„Vidávám útržky budoucnosti,“ řekne Juni samolibě. „Zahlédla jsem, jak se měníš ve vlkodlaka, už pár měsíců před tím, než to začalo.“

„Nemohl jsem dál čekat,“ vzdychne si Lord Lítost. „Chtěl jsem tě potrestat, dokud jsi člověk... nebylo by žádné uspokojení zabít necítící bestii. A tak jsem tě začal hlídat. Vyznám se ve vlkodlacích výtečně. Věřil jsem si, že všechno načasuji tak, abych udeřil těsně před konečnou přeměnou – zamlouvala se mi představa, že tě co nejdříve dobu nechám, ať si protrpíš všechna muka probíhající změny.“

„Všechno to pěkně zapadalo do sebe,“ ušklíbne se Juni. „Měla jsem v plánu přijet do Carcery Vale, jen jsem potřebovala mít k návratu záminku. Když umřel ten tvůj kamarád, začala jsem se vydávat za školní psychologku, zbavila jsem se Williama Mauche a nahradila jsem ho. Vy s Billeem-I jste ani nemohli být vstřícnější. A Dervish... Hmm, ten byl prostě bez sebe radostí, že mě vidí.“

„Zradila jsi nás,“ zavrčím a mrkáním rozháním slzy vzteku.
„A bylo to tak lehké,“ ucedí ona. Vidím jí v očích všechnu zlobu. Jak jsem to mohl přehlédnout? „Dervish byl celý pryč z mých pěkných růžových očí a chladné bílé kůže. Do srdce mi nikdy ani nenahlédl. Dokonce jsem na něj ani nemusela používat magii... zamiloval se do mě úplně sám od sebe. Trouba jeden.“ Jakmile to řekne, ucítím, jak ve mně vzplanula magie. Zvednu pěsti. Z kloubů mi vystřelí energie, koule čiré, neviditelné síly. Namířím ji na Juni, chci ji rozbít na milión krvavých kousků. Zděšením se jí zamlží oči. Začne sprádat ochranné kouzlo, ale je pozdě. Zničím ji, rozervu její atomy na kusy a...
Lord Lítost napřáhne čtyři paže. Zaštítí Juni před silou mého úderu a energií pohltí. Cukne sebou, odpotácí se o pár metrů dozadu, pak se narovná a usměje se.

„Máš velkou moc, Grubitschi, ale ne dost výcviku. Kdybys věnoval víc času studiu magie, možná bys teď dokázal tu velkou moc ovládat a mohl bys bránit sám sebe i ostatní nešťastné oběti. Jenže ty jsi utekl před zodpovědností. A proto zemřeš – ty i všichni ostatní.“

Zarvu na něj, pak vyšlu další výboj magické energie, ještě silnější než ten první. Zasáhne ho přímo doprostřed prsou, odhodí ho o několik metrů. Pán démonů srazí Juni na zem a skoro ztratí rovnováhu. Pak se ale narovná a rozesměje se. Smete ze sebe pár kapek krve, jako kdyby si ze saka smetal lupy.

„Už jsi skončil, nebo to chceš zkusit znovu?“ zeptá se. „Třeba budeš mít napotřetí víc štěstí. Co na to říká naše slečna Swanová?“

Juni už je zase na nohou, naštvalo ji, že jsem ji srazil na zem. „Že podle mě bysme ho měli hned odvést a přestat si pohrávat.“ „Odvést?“ zopakuju po ní. „Odvést kam?“

„Do mojí říše,“ odpoví Lord Lítost. „Nemyslel sis doufám, že tě zabiju tady, se všemi těmi bezvýznamnými ubožáky, rychle a čistě? Propána, jen to ne. Okradl jsi mě o mou velkou životní radost, o šach. Za to musíš patřičně zaplatit, a to ve vesmíru Demonat, kde čas ubíhá tak, ach tak pomalu, a kde budu moct mučit tvoji duši tisíc let... možná i déle.“

„To je trošku horší než zůstat po škole, co?“ posmívá se Juni. „Artérie,“ křikne Lord Lítost. Démon v podobě dítěte s ohničky místo očí vytáhne hlavu z rozervaného břicha jedné letušky, zvedne ji a z brady mu visí vnitřnosti.

„Spino,“ pokračuje pán démonů. Obrovský štír zatáhne žihadlo a podívá se na pána od stropu, kde visí zavěšený hlavou dolů.

„Femure,“ zakončí to Lord Lítost a králičí démon dohopsá k hlavě jedné mrtvoly a u tlamy se mu pění kyselina.

Lord Lítost ukáže za mě, do míst, kde se shlukla většina těch, kdo přežili. Jsou semknutí do hloučku a pláčou. „Rychle to s nimi skončujte. Musíme odejít brzy, než se uzavře okno zpátky domů.“

Fámulové se děsivě rozchechtají a pak se rozběhnou ke mně. Když jsou skoro u mě, trhnu sebou, ale ty obludné stvůry se mi vyhnou a nechají mě být. Za mnou se ozve řev – a pak příšerné zvuky, trhání a žvýkání a bodání a syčení.

Neohlédnu se. Zčásti bych to udělal rád, protože proti fámulům by moje magie zabrat mohla. Třeba bych je dokázal zabít. Ale neodvažuji se otočit zády k jejich pánovi. To on je největší hrozbou. Kdybych dovolil, aby mě napadl zezadu, byl bych jednoznačně vyřízený.

Sakra, ale co si to vlastně namlouvám? Jsem vyřízený každopádně. Předvedl mi, že to nejhorší, co jsem s to proti němu

vytáhnout, snese s úsměvem na tváři. Kdyby mi slíbil rychlou smrt, možná bych takový únik i vzal. Moc se mi ovšem nelíbí představa tisíciletého mučení v jeho hnusném, pavučinami protkaném světě. Rozhodně se takovému otrěsnému konci nepodvolím ochotně. Pokud si ze mě chce udělat jednu ze svých dlouhotrvajících hraček, bude o to muset bojovat.

„No tak pojd', ty amatére hnusná, rozbředlá!“ zařvu a couvám před ním. „Myslíš si, že mě dostaneš? To se pleteš. Nepovede se ti to, stejně jako se ti nepovedlo mě porazit v šachu a zabít v Massagre. Jsi prostě ubožák!“

Pánovi démonů zacuká v obličejí. Napřáhne ke mně paže. Ve vzduchu zapraská energie, ve špičkách jeho znetvořených prstů se svírá magie. Loučím se se životem a sbírám odvahu k umírání.

Pak jeho výraz změkne a paže klesnou. „Kdepak, Grubitschi,“ uchechtne se. „Nenechám se vyprovokovat. Doufáš, že se ti povede mě přimět, abych tě zabil rychle. Chytré, ale já ti na to nenaletím. Přišel jsem tě odvést a taky si tě odvedu. Zabiju tě až jindy, až budeme...“

Vlevo ode mě se objeví porыв nějakého žáru a pán démonů zmlkne. Tepló vychází ze stěny letadla. Sklouznu tam pohledem a čekám, že se objeví další z jeho fámulů. Stěna žhne bílým, žhavým, magickým světlem.

„Pane?“ ozve se Juni váhavě. Lord Lítost se zarazí na místě.

„Ticho,“ vyštěkne.

Nevědí, co to je!

Popojdu blíž ke světlu, nevšímám si žáru, došlo mi, že pokud to je něco, co Lord Lítost neovládá, může to pro mě být jedině dobré. Třeba se letadlo rozpadá a tohle je začátek obrovité exploze. Pokud ano, chci se dostat přímo do jejího středu. Aspoň

by to pánovi démonů utřelo z toho nechutného ksichtu ten samolibý výraz.

V boku letadla se objeví oválný otvor. Na výšku dobré dva metry, široký asi metr. Otvorem spatřím nějakého muže. Je venku, drží se křídla. A je to ten pobuda! Sleduje mě už dva týdny, čeká, kdy se proměním ve vlkodlaka. Schovával se u našeho domu tu noc, kdy jsem vyběhl ze sklepa, kde mě Dervish zavřel do klece. Myslel jsem si, že patří k Beránkům... k těm zabíjákům vlkodlaků *par excellence*... ale teď o tom začínám mít pochybnosti.

Pobuda se nakloní částí těla dovnitř letadla, napřáhne ke mně ruku, druhou se dál drží křídla letadla, i když mu zběsilý, nepozemský vítr rve vlasy a šaty. „Chlapče!“ křikne. „Pojď se mnou! Hned!“

„Ne!“ vykřiknou jako jeden Lord Lítost a Juni.

Pán démonů švihne pažemi nahoru a vyšle proti pobudovi ránu magické energie. Ale bílé světlo kolem okrajů otvoru sílu pohltí a rozptýlí ji do spršky popraskávajících jisker.

Zpitoměle se na pobudu dívám, pusou mám otevřenou, hlava se mi točí.

„Chlapče!“ zakřičí ten muž znovu. „Další podobnou ránu už neodrazím. Okamžitě pojď, anebo zemři.“

Sklouznu očima od něj k pánovi démonů a k Juni. Úplně ve tvářích zbledli nenávisť. Juni drmolí zaklínadlo, rty se jí pohybují neuvěřitelně rychle. Lord Lítost se připravuje vyslat na pobudu další úder.

Rychle se podívám na druhou stranu. Artérie, Spina a Femur se řítí uličkou mezi sedadly a zběsile se snaží dostat ke mně.

Znovu se podívám na pána démonů, pak se uškĺbnu a ukážu mu vztyčený prostředník. Nato se vrhnu k pobudovi s napřa-

ženou pravačkou. Pobuda ji chytí a protáhne mě otvorem ven. Vykřikne magické slovo a trup letadla se začne uzavírat. Slyším, jak Lord Lítost vztekle řve. Pak otvor zmizí a já už slyším jen zběsilé vytí větru.

Dojde mi, že se držím jako klíště nějakého bezdomovce na křídle letadla, které letí kilometry nad zemí. Ale na to, abych žasnul nad tím, jak je to strašně potrhlé, mám jen zlomek vteřiny. Pak mě vítr uchvátí a oba nás oderve od letadla. To se řítí dál. My padáme.